

תקונא עשרין, וחד ועשרין - נ ע"א

בעלי הmansה, צדיקים מהפכים מדת הדין למדת הרחמים. ואותז זמן נחשב פאלו נברא העולם, ויסדר את האורות כראוי, זהו שפטותך ויקרא אלהיהם לאור יום ולחשך קרא לילה. ויקרא אלהים לאור יום זה ישראל ששלוטונם יהיה בזמנ הגאה, והרשעים ישארו יילכ בחשך. זהו שפטותך ולחשך קרא לילה, ונאמר בימין ושמאל ויהי ערוב וייה בקר יום אחד, שהוא ערוב של יצחק ובקר של אברהם. באותו זמן, מה שהיתה הנשמה מהדקתו בין הרגלים, זהו שפטותם מרגלותיו ותשפכ, שחוורה ותגל מרגלותיו ותשפכ, ללוב, שהיה כמו שירושלים, באותו זמן הלב רואה. זהו שפטות ולא יגנוף עוד מורייך וחי עיניך רואות את מורייך. הלב שומע, שחוורה עבודה וכורבים ב锲ה לבית המקדש, שנאמר בכם ושמע את הקול מדבר אליו מעל הפפרת מבין שני הקרים, וכל הענינים (שהם רומי רבי רומי הקטע), שהם מכתים את התפלות, זהו שפטות סוף בעגן לך מעבור תפלה, געברים, ומאים בית העניים, שהם בית ראשון ובית שני, שביהם עולות התפלות.

שבזמן ישראל מלכליים בטנופים של שאר העמים, הנשמה, שהיא שכינה, אומרת, אל תרاني שאני שחורתה, ותפלת נופלת. זהו שפטות נפלת לא תוסף קום בתולת ישראל, וכשנופלת, שכבת שכינה לעפר בין הרגלים, והרי פרשווהו ותגל מרגלותיו ותשפכ, והיא מתפלת לקודש ברוך הוא

דכתיב (עמוס ה ב) נפלת לא תוסף קום בתולת ישראל, וכד נפלת שכינתה לעפרה בין רגlin, והיא אוקמההו (וותגלו מרגלותיו ותשפכ, ואיה

ובההוא זמנה מתחפה קרסיא מדינא לרוחמי, ודא היא רזא דאוקמהה מארי מתניתין צדיקים מהפכין מדת הדין למדת רחמים. ובזהוא זמנה אתחשייב באלו אהרי עלמא, ויסדר נהוריין בדקא יאות, הדא הוא דכתיב (בראשית א ו) ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, ויקרא אלהים לאור יום לדא ישראל, דשלטנותהון יהא לזמנה דפורקנא, ורישיעיא ישתארון (נ"א אויל) בחשוכא, הדא הוא דכתיב ולחשך קרא לילה, ואתمر בימנא (דף נ ע"ב) ושמאלא ויהי ערוב וייה בקר יום אחד (שם א ע"ז) דאייה ערוב והות נשמחה מהדקא בין רגlin, הדא הוא דכתיב (וות ג ו) ותגל מרגלותיו ותשפכ, דאתמזרת ללבא, דאייה בגונא דירושלם, בההוא זמנה הלב רואה, הדא הוא דכתיב (ישעה ל ט) ולא יגנוף עוד מורייך וחי עיניך רואות את מורייך, הלב שומע דאתמזר עבודה וכורבים לביי מקדשא, דאתمر בהון (במדבר ז פט) וישמע את הקול מדבר אליו מעל הפפרת מבין שני הקרים, וכל עגנון (דאיינו רומי רbeta ורומי עירא) דאיינו מכPsiין על צלותין, הדא היא דכתיב (איכה ג מ) סוף בעגן לך מעבור תפלה מתעברין, ונחרין עיגנין דאיינו בית ראשון ובית שני, דבחון סלקין צלותין.

הbone דאיינו ישראל מלוכליין בטנופים דשאר עמין, נשמחה דאייה שכינתה אמרת, (שיר א ו) אל תרוני שאני שחורתה, יצלותא נפלת, הדא הוא

דכתיב (עמוס ה ב) נפלת לא תוסף קום בתולת ישראל, וכד נפלת שכינתה לעפרה בין רגlin, והיא אוקמההו (וותגלו מרגלותיו ותשפכ,